

Már csak egy embert kell kivárni, és gazdagok leszünk

Valaki követ bennünket a kerítés túlsó oldalán. Mi a gödrökkel szabdalt betonúton haladunk, a másik a zárt udvaron lépked, az egymásra hajigált szemeteszsákok felé. Amikor ő beleütközik a zsákokba, akkor mi még mehetünk tovább, egészen a falu széléig. A kutyák sem mernek majd megugatni minket, mindenki tudja, hogy itt a nagyapám az úr. Vannak dolgok, amiket a kutyák jobban tudnak, mint az emberek. A másik váratlanul megszólal, Laci bá, legalább az üres üveget adja már oda, két forintot kapok érte a boltban. Nagyapám mereven bámul maga elé, mint a versenyagarak a futópályán. Alig tudom tartani vele a lépést, közben maga elé morog, mindig így beszél velem. Csak foszlányokat hallok, a szél elfújja a szavait. Elhagyjuk az intézet kerítését. Mindjárt letérünk egy ösvényre, leülünk a kidőlt fára. Nagyapám elő fogja venni a féldecis üvegeket, az egyiket felbontja, gyors mozdulattal lehúzza. Én majd nézem a gigáját, hallgatom, ahogy nyel, krákol. A megmaradt üvegeket elrejtjük a bokrok között, erről nem beszélhetek senkinek. Hamarosan megkapom a nyalókat.

A padlószőnyegen ülünk, a negyedik emeleten. Amikor kinézünk az ablakon, a fák koronái már nem látszanak, csak a szemközti házak ablakai. Ötszáz ablak. Egymás kezébe adjuk a dobókockát, lépegetünk a színes figurákkal. A budapesti víz Európa egyik legjobb ivóvize. Gondtalan utazás az IBUSZ-szal. Rendszeresen tisztálkodszt. Az olvasás szórakoztató és hasznos időöltés. Rejtvény pályázaton országjáró utazást nyertél. Lépj előre három mezőt, kétszer dobhatsz. Mindenki a szobabútorra hajt, az a legdrágább, huszonötezer forint, és akkor kész, be van rendezve a lakás. Mert mindenki ezt akarja, porszívót, hűtőszekrényt, mosógépet, kerékpárt, szobabútort, szépen berendezett lakást. Ez az élet értelme. Felnézek a játéktábláról, ugyanolyan szobabútor néz velem szembe, mint a kartonpapíron. A mi lakásunkban a másik fajta szobabútor van, a házmesternél a harmadik. A panelházakban a konyhabútorok egyformák. Mindenki ezekben a panelházakban lakik, ez a lépcsőház a világ. A földszinten az órás. Egész nap otthon dolgozik, néha kiordít az ablakon, hogy ne pattogtassuk olyan hangosan a labdát. A negyedik az egyetemi tanár, az ötödik az Újpesti Dózsa edzője. Mi fradisták vagyunk, ez Ferencváros, a kilencedik kerület. A Dózsa edzője kénytelen meghúzni magát, nem tehet róla, hogy itt kapott lakást.

Száz koronával vágtam neki Dániának tizenkét éves koromban. A busz a Népligetből indul, hajnalodik, a stadion kandeláberei között feltűnnek az első halvány napsugarak. Az indulás előtt anyám még egy százkoronást begyömöszöl a pénztárcámba, csak apám meg ne tudja. Legót vettem belőle, mentőkocsit és rendőrautót. A dobozt csak otthon bontottam ki, miután hazaérkeztünk. Jól esett megaján-

dékozni magamat. „Pali bá, kimegyek pisálni” – kelt föl a matracról a csendes pihenő alatt Lakatos Atesz, jobb oldali középpályás, cserejátékos. Röhög az egész csapat. Menjél, Atesz. Pár nappal később, egy országgal odébb, nem találok a másik százkoronásomat. Kétségbeesett arccal kutatom át a csomagjaimat, a kamionsofőr gyereke vigyorog.

Nekünk már nagyon régóta van színes tévénk, ITT Nokia, húszcsatornás, a Sky Channel épp ráfér. Apámmal nézzük a tévét, angolul beszélnek benne. Semmit sem értünk belőle, apám mégis úgy tesz, mintha pontosan tudná, miről van szó. Ha a szereplők nevetnek, ő is elmosolyodik. Ritkán látom mosolyogni. Ülünk a tévé előtt, és bámuljuk a videoklipeket, naponta ötször, ugyanazokat. *Unbelievable*, *Joyride*, *Shiny Happy People*. Meghal Freddie Mercury. Nézzük a *Família Kft*-t, irigyeljük a szereplőket, csak leugranak a garázsban berendezett non-stopba, és megvan mindenük, Milka csoki, téliszalámi. Frici, a vállalkozó szellem, egy új korszak hajnala, de a távirányító továbbra is apámé. A tévéállvány közepső polcán egy portörölő szivacs és egy Panasonic videomagnó. Néhány évvel korábban hoztuk Svájcból, amikor meglátogattuk a nagynéném családját. Nekik BMW-jük volt, nekünk Wartburgunk. Pedig apám szerint a nagybátyám csak egy tanulatlan segédmunkás, mégis tízszer annyit keres a nyomdában, mint ő a gyógyszergyár kerteszetében egy diplomával. Mindent neki kell csinálnia, elülteti a gyógynövényeket, beáll a rotációs kapa mögé, üzletel a sporttelep gondnokával. Évekkel később lejár a disszidensek büntetése, hazajöhetnek Svájcból. Apám és a nagybátyám együtt járnak kurvázni a Méta utcába.

Tíz méteres sor áll a Szigeti úti OTP-automata előtt, pedig késő este van, tizenegy is elmúlt. Csupa fiatal, egyetemistának tűnnek. Úgy húzzák ki a kártyájukat a gépből, mintha megnyerték volna a lottóötöst. Karneváli a hangulat. Hárman állnak előttünk, alig várjuk, hogy sorra kerüljünk. Akkoriban nem volt internet meg okostelefon, mégis mindenről tudtunk. Kornél csöngetett fel a kaputelefonon háromnegyed tizenegy körül. Hallottátok, hogy a bankautomata ezresek helyett ötezreket ad ki a Szlivennél? Már csak egy embert kell kivárni és gazdagok leszünk, miénk az ingyen pénz. Legalább a következő néhány hétben főzhetünk valamit, elegünk van a konzerv babfőzelékből meg a műbeles virsliből. Juhbeles virsli? Álom, édes álom. Veszünk egy könyvet a jegyzetboltban. Megújítjuk a videokölcsönző bérletét. Fagyi, tölthető akku a walkmanbe, Kinga elmehet szolizni. Csak azt nem értjük, mit szarakodik még mindig előttünk az a csávó. Újra és újra bedugja a kártyát a gépbe, sóhajtozik, egyre idegesebb. Aztán elfehéredett arccal bámul a buszmegálló felé, megjöttek volna a rendőrök? Ezrest ad, szótagolja, kibaszott ezreket. Vége a bulinak, Kornél mosolyog, ő időben érkezett. Pluszban van, negyvenvalahányezerrel.

Remeg a kezem, ahogy megszámolom a pénzt. Negyvenöt húszeszes, alig tudom begyömöszölni a pénztárcába. Dagad a bukszám, ilyen se volt még. Nézek körbe, nehogy valaki észrevegyen. Két furcsa figura áll a zebránál, mintha engem néznének. Próbálok fesztelenül viselkedni, nincs nálam majdnem egymillió forint, á, nincsen. A pénztárca nem fér bele a belső zsebembe, a kabátom oldalzsebének viszont nincs cipzárja. A táskába nem merem tenni a tárcát, ott könnyebben szem elől téveszthetem. Berakom az oldalzsebembe, tovább szorongatom. A két figura

elindul felém, felgyorsítok. A Centrum parkolójába beszéltek meg az Oszkárt. A szakadt Volkswagen Vento mellett hárman állnak, úgy néznek rám, mintha nem láttak volna még fehér embert. A sofőr ellenszenves alak, a lány hamar beletemetkezik a mobiljába, a díjbirkózó tekintetű pasiban nem bízom, mintha összenézne a vezetővel, aki aztán elkezd leszedni a kocsik ablakáról az „ELADÓ” feliratot. Mindenki nagyon gyanús. Mi az, hogy eladó kocsik, talán tudják, hogy én is kocsiórt megyek Budapestre? Az biztos nem lesz ilyen szar. Kilencvennél sípolni kezd a műszerfal, Szekszárdnál jövünk rá, hogy a levegő fütyül a rések között. Papírzsebkeendővel próbáljuk betömni. Paksig kiderül, hogy a díjbirkózó valójában postás, és Pestre jár szakácsiskolába. A lány csendben ül, csak a telefonja pittyegését halljuk. Nem szólunk neki, úgyis elnyomja a sípolás. Dunaföldvárnál a zsebkeendő belesik a műszerfal mögé, Dunaújvárosnál kiveszem a kezemet a zsebből. Elképezelem az új autó illatát. A szervót meg a tolatókamerát, a luxust, a fényűzést. A háttérben füstölnek a gyárkémények.

Tomik bejelentkezik a cseten. Nem beszélgetünk túl gyakran, mikor lesz az edzés, meddig tart az edzés, nem tudok jönni edzésre, ilyenek. A nevét folyton cserélgeti, volt már Ördög Tommy és Superstar Tom is. Most Pumped Tomiként kér kölcsön tőlem ezer forintot. El nem tudom képzelni, hogy mire kell neki ezer forint. Gyorsan végigpörgetem a lehetőségeket, egy doboz cigi? Valami cucc, ha van egyáltalán ilyesmi ezer forintért. Mobilt se lehet feltölteni ennyi pénzből. Váltunk még egymással néhány szót, Tomik tesz egy szerencsétlen kísérletet arra, hogy vigyem el neki a város másik végébe az ezrest, de azért mindennek van határa. A taxiállomásnál beszéljük meg a találkozót. Korábban érek oda, beülök az egyik kávézóba, nincs kedvem fagyoskodni. Hárompercenként kimegyek az épület elé, de Tomik sehol. Negyed óra is eltelik, mire meglátom a százforintos bolt előtt, ott téblábol valakivel. Kimegyek a kávézó elé, integetek nekik. Kicsit megalázó, biztos azt gondolják, hogy nem akarok együtt mutatkozni velük a kávézóban. Tomik haverja kábé nyolc éves, nem először portyáznak együtt. Most még csak az orrát túrja, de öt év múlva már tudni fogja, hogy az élet kemény. Miközben előveszem a pénztárcámat, Tomik köhécselni kezd. Tudom, mit akar mondani, már akkor tudtam, amikor elindultam otthonról. Nem tudnál adni mégis inkább kétezer forintot? De, tudnék, csak senkinek ne mondd el, nem vagyok bank. Kicsit megemelem a hangom, a nyolc éves összerendez. Mi a szart csinálnak kétezer forinttal, el sem tudom képzelni. Csak azt tudom, hogy ezt nem szabad megkérdezni tőlük. Semmi közöm hozzá, most már az ő pénzük, különben sem vagyok az anyjuk. Jövő héten megadom, gyűrógeti a kezében a kétezerest Pumped Tomik. Aha.